

Krutá matka - Asonance

1. Ve městě každý snad tu dívku znal,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
kovářův syn si ji namlouval,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
2. Šest dlouhých let si dívku namlouval,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
až sedmý rok Bůh jim dítě dal,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
3. V ten den, kdy dítě uvidělo svět,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
tu matka v domě ho skryla hned,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
4. Čekala do tmy, než se skončí den,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
a tajně vyšla s děťátkem ven,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
5. Svůj ostrý nůž ze šátku vytáhla,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
nevinné srdce mu probodla,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
6. Pak ze svých rukou krev si omyla,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
a v temném lese hrob vykopala,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
7. Svým černým šátkem dítě svázala,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
v hrobě chladném hlínou přikryla,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou. C G D
8. Když kolem chrámu šla na druhý den,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
překrásné dítě spatřila v něm,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
9. 'Děťátko krásné, kéž bych tě měla,'
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
'do hedvábí bych tě oblékla,'
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
10. 'Ach, matko má, vždyť jsem bylo tvé,'
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
'však nedalas' mi moc lásky své,'
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
11. 'Jen chladná hlína je kolébkou mou,'
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
'a nad sebou mám trávu zelenou,'
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
12. 'Má matko krutá, pro svůj hrozný čin,'
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
'poneseš trest ze svých těžkých vin,'
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
13. Nešťastná dívka, jestli vůbec víš,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
do zahrad ráje nikdy nevstoupíš,
ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou.
14. Za bránou pekel věčný oheň plá,
hřbitovní zdí slunce prosvítá,
tam věčně hořet má duše tvá,

ďábel sám chtěl by vládnout nad láskou. C G D